

ESZTERGOM.

Sötét az éj. A Duna hajlatánál
a híg sötétnél sötétebb a néma
Bazilika, mely mint valami vár áll:
legendás mennyeek büszke omladéka.

Esztergom alszik. Barna kupolákon
a szél se zizzen. Sűrű csillagokban
ragyog minden világ. A földön álom.
Nyáréjli csend. És csak a Duna csobban.

Örök folyam csobban. S vajjon mit érez
a főpap ki halálos végzetéhez
száll a teremből, melynek ablakába

halkan hallatszik ma a folyam-ének?
Vajjon figyel-e, mint makacs vezérek
a meg nem torpanó folyam dalára?

Budapest, 1927 július.

MARCONNAY TIBOR.

Paul Valéry: INTÉRIEUR.

Rabnő, a szeme tágra nyílt s bágyadt gyűrűkkel ékes,
Megöntözni virágaim viszi a tó vizéhez;
Rejtelmes ágyamon keze fátyol-lepelt terít el,
Aztán e bús falak közé egy nőt vezet szelíden,
Ki tétován lépkedve itt, betéved álmaimba,
S amíg merengve nézem őt, ellejt előttem, mint a
Szép napsugár közén egy színes üvegdarab;
S a hideg öntudatban fájó emlék marad.

(Makó.)

UNGVÁRI ELEMÉR.